אבל חמרא דריחיא לא [א]רב יהודה שרי למישקל טופריה לחמרא דריחיא ולאוקומי ריחיא ולמיבני ריחיא ולמיבני אמת ריחיא ולמיבני אוריא א)(רבא) שרא [ב]לסרוקי סוסיא [ג]ולמיבני אקרפיטא [ד]ולמיבני איצטבא רבא שרא למישקל דמא לבהמה בחולא דמועדא א״ל אביי תניא דמסייע לך [ה]מקיזין דם לבהמה ואין מונעין רפואה לבהמה בחולו של מועד רבא [ו]שרא לכסכוסי קירמי מ״ט מעשה הדיוט הוא אמר רב יצחק בר אמי אמר רב חסדא [ז]קיטורי ג)בירי [ח]אסיר מ״ט מעשה אומן הוא אמר רבא ד)[ט]מאן דמתקיל (א) ארעא אדעתא דבי דרי שרי אדעתא דארעא אסיר היכי דמי מוליא [י]במוליא ונצא בנצא (ב) אדעתא דבי דרי שקל מוליא ושדא בנצא אדעתא דארעא ואמר רבא [כ]האי מאן דזכי זיכי אדעתא דציבי שרי אדעתא דארעא אסיר [ל]היכי דמי שקיל רברבי ושביק זוטרי אדעתא דציבי שקל רברבי וזוטרי אדעתא דארעא ואמר רבא [מ]האי מאן דפתח מיא לארעיה אדעתא דכוורי שרי אדעתא דארעא אסיר היכי דמי [נ]פתח תרי בבי חד מעילאי וחד מתתאי אדעתא דכוורי פתח חד בבא אדעתא דארעא ואמר רבא [ס]האי מאן דפשח דיקלא אדעתא דחיותא שרי אדעתא דדיקלא אסיר היכי דמי [ע]שקיל כוליה מחד גיסא אדעתא דחיותא מהאי גיסא ומהאי גיסא אדעתא דדיקלא ואסיר ואמר רבא הני תמרי תוחלני מיגזרינהו שרי מייצינהו אסיר רב פפא אמר [פ]כיון דמתלעי ה)כפרקמטיא האבד דמי ושרי ואמר רבא [צ]פרקמטיא כל שהוא אסור א״ר יוסי בר אבין [ק]ובדבר האבד מותר רבינא הוה ליה עיסקא דהוה מזדבן בשיתא אלפי שהייה לזבוניה בתר חולא דמועדא וזבניה בתריסר אלפי רבינא הוה מסיק זוזי בבני [ר]אקרא דשנואתא אתא לקמיה דרב אשי א״ל מהו למיזל האידנא עלייהו א״ל ו)כיון דהאידנא הוא דמשכחת להו ביומי אחריני לא משכחת להו כפרקמטיא האבד דמי ושרי תניא נמי גבי ע״ז כי האי גוונא הולכין

אבל חמרא דריחיא. שכך עושין שהיו טוחנים אגב חמורים לא מצי למישקל להוא חמרא צפרניו דלא מצי למטחן במועד אלא לצורך מועד כדמפרש לקמן פרק מי שהפך (דף יב:) הלכך טחינה מועטת יכול לטחון בחמור ולא מרעי ליה גידול צפרניו: **לאוקומי ריחיא.** להעמיד האבנים הריחים זו על גב זו: **אמת ריחיא.** העץ שהריחים בנוי עליו: **ולמיבני אוריא.** רפת בקר: **לסרוקי סוסיא.** להסריק סוסים במסרק של ברזל: **למיבני אקורפיטא.** מה שמשימין התבואה לתוכו לפני הסוסים שקורין מנייטור״ה בלע״ז: **איצטבא.** בנין אבנים: **למישקל דמא.** להקיז: **לכסכוסי.** גיהוץ שקורין קובילו״ר: **קרמין.** ז) בגדים: **מעשה הדיוט.** דמותר לעשותו בחולו של מועד דלאו מעשה אומן הוא: **קיטורי בירי אסיר.** למיעבד במועד שכך היו עושין שהיו נוטלין כלים חלוקין והיו מחליקין עליהן בית יד של חלוקיהם מעשה אומן הוא ואסור. ל״א לכווץ קמטין שאדם עושה בבית יד שממלאים אותה בקנה של שבלים חלקים ומקמטין פרונצי״א בלע״ז: **דמתקיל תיקלא.** שחופר משם האדמה לצורך הגורן לחבוט שם חטין לצורך המועד היינו אדעתא דבי דרי ושרי: **אדעתא דארעא.** שחופר שדהו לצורך זריעה אסור משום דדמי כחורש בי״ט: **מוליא במוליא.** שנוטל הקרקע ממקום גבוה ומניחו שם על גבי מקום גבוה היינו מוליא במוליא: **או גלא בגלא.** שחופר במקום נמוך ומניחו במקום נמוך דהיינו אדעתא דארעא ואסור דזה דרכו של חורש שדהו (ג) שאינו משגיח באיזה מקום יטיל המחרישה בקרקע אפילו במקום נמוך חורש והיינו דומיא לחרישה ואסור: **אבל שקל מוליא.** שנוטל הקרקע ממקום גבוה: **ושדא בגלא.** במקום נמוך היינו אדעתא דבי דרי אדעתא דגורן שכך דרכו של גורן שמשוה הגרנות וזה מותר: **דזכי זיכיא.** שמכבד את הקרקע מעלים קטנים שעליה שנוטלם: **אדעתא דציבי.** אם ליקטן אדעתא דעצים להסיקן דנקט רברבי ושבק זוטרי: **אדעתא דארעא.** דלהכי ליקטן שרוצה לזרוע הקרקע שלוקט גדולים וקטנים אסור (ד): **אדעתא דכוורי.** שעושין המים שיוצאין מן הגומא של ביבר לחוץ אם לצורך שיצאו המים וישתיירו הדגים מותר: **כגון דפתח תרי בבי.** אחד שבו נכנסין המים לגומא ונכנסין אף הדגים לגומא ואחד שהמים יוצאין חוץ לגומא והדגים משתיירים בתוכה ולוקחים אותם שרי דהיינו אדעתא דכוורי: **דארעא.** דפתח חד בבא שבו נכנסים המים לגומא ואידך פתח שבו יוצאין המים לחוץ לא פתח: **אדעתא דארעא.** שכשהגומא מליאה מים יוצאין המים למעלה ומשקין כל השדה וכי האי גוונא אסור: **דפשח דיקלא.** שזומר הדקל מן הענפים שבו: **אדעתא דחיותא.** דראויין למאכל בהמה דנקט מן הענפים דמחד גיסא בין לחין בין יבשין לצורך מאכל בהמה היינו לחיותא ושרי: **דנקיט מהאי גיסא.** דדיקלא ומהאי גיסא ענפים יבשין שבו היינו אדעתא דדיקלא ואסור: **הני תמרי תוחלני.** תמרים שלא נתבשלו כל צרכן: **מיגזרינהו.** לחותכן לשנים ולאוכלן הכי בי״ט שרי דלצורך יום טוב קעביד: **מייצינהו אסור.** לכובשן במשוי ומוציא ליחה שבהן לחוץ היינו אסור שעכשיו אינן נתלעים אלא לעשות מהן צימוקים לאכלן בחול הוא מכוין ואסור לתקן ביום טוב מאכל דחול: **כיון דמתלעי.** אי לאו דממייצינהו: **כדבר האבד.** כלומר כסחורה שאדם יכול לעשותה במועד כדי שלא יפסיד בה אם לא עשאה הכי נמי מצי למייצינהו דאי לא עביד הכי מיתלעי ושרי: **פרקמטיא כל שהוא.** לעשות סחורה בחולו של מועד: **ובדבר האבד מותר.** שאם יש לו הפסד אם לא יעשנה לאותה סחורה מותר לעשותה אבל בחנם שלא להרויח אסור: **הוה מסיק זוזי.** שהיו חייבין לו מעות באותו מקום:

למישקל טופרי. פירש (ה) בתוספתא דה״ה לדידן שמותר לתקן ברזלים דקרקע קשה ומתקלקל ומשום שאין ברזלים בימי חכמים שאין צריך רק למשקל טופריה שהיה הקרקע מטוגנת כמו ברוסי״א היה אסור: **איצטבא** ואקרופיטא. עניני ספסל וקצת הם חלוקים כדאמרינן בריש פרק עשרה יוחסין (קדושין דף ע.) ליתיב מר אקרופיטא אמר ליה מי סני ספסל כדאמרי רבנן או איצטבא כדאמרי אינשי: **ואין** מונעין רפואה מבהמה. (ו) דברפואה דבהמה שיש בה מלאכה איירי אבל רפואה שאין בה איסור מלאכה רק גזירה משום שחיקת סממנין אפילו בשבת איכא מאן דשרי והלכה כמאן דשרי כדאמ׳ בפ׳ במה בהמה (שבת דף נג:) דרש רבא הלכה כרבי יאשיה דלית ליה גזירה משום שחיקת סממנין ברפואה דבהמה פי׳ לסרוקי סוסיא שפירש בקונטרס אושטלי״ר בלעז * אין נראה לי דהא קי״ל דבין קירוד ובין קירצוף שרי (ז) כדאמ׳ סוף פרק שני דביצה (דף כג.) לר׳ שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר וקיימא לן כוותיה אלא ענין אחר הוא: **כסכוסי**. פי׳ בקונטרס אנפשיי״ר בלע״ז ויש מפרשים ליקיי״ר ולשון כסכוס משמע כן כדאמ׳ פ׳ תולין (שבת דף קמא. ושם) מכסכסו מבפנים ואין מכסכסו מבחוץ גבי טיט: **קיטורי** בירי. גרסינן ברי״ש ולא בידי בדלי״ת (ח) והוי מענין בירית טהורה בפ׳ במה אשה יוצאה (שם דף סג.) (ובפרק חזקת הבתים) (ב״ב דף נד): **מוליא** במוליא ונצא בנצא אדעתא (ט) דבי דרי שקל מוליא ושדי בנצא אדעתא דארעא. [א] וכן גרס רבינו גרשון ורב אלפס גרס בהפך מוליא במוליא וגלא בגלא אדעתא דארעא מוליא בגלא אדעתא דבי דרי משמע שיותר קרקע זה צריך לחרוש מלידוש ואיפכא מסתברא טפי דלדידן צריך קרקע זה לידוש יותר מלחרוש ושמא לפי שהיו דשין במוריגין אין צריך קרקע זה ויש מפרשים כדי לעשות דיר של בהמה: **פרקמטיא** כל שהוא. פי׳ רבינו יצחק בתשובתו כי רבינו יעקב לא היה חושב הלואת רבית פרקמטיא והא דאמר רבינא הוה מסיק זוזי בבני אקרא דשנואתא משמע דחשיב פרקמטיא ולא שרי אלא משום דבר האבד היה אומר רבינו יעקב דסחורת יין היתה כדאמרינן באיזהו נשך (ב״מ עג:) רבינא הוה יהיב זוזי לבני אקרא דשנואתא ושפכי ליה טפי כופייתא אבל הלואה דשולחנות בקביעות ומילוף נראה (י) דחשיב פרקמטיא: **ובדבר** האבד מותר. פירוש בדבר שאם לא ימכרנה עתה שמא לא ימכרנה יפה פעם אחרת ויפסיד מן הקרן אבל אם לא יפסיד מן הקרן אלא שלא ירויח כל כך אין זה חשוב דבר האבד וכל שכן לקנות סחורה שמא תהיה יותר ביוקר אחר המועד אבל לקנות יין כשר בתוך המועד מותר והר״ר יוסף פירש דיש לאסור דאף על פי שלא ימצא בזול הרי ימצא ביוקר ואין זה דבר האבד:

כורח

רבינו חננאל

אבל חמור הטוחן בריחים לא. רב יהודה שרא ליטול צפרנים של חמור הטוחן בריחים ולאוקמי ריחיא ולמיבני ריחיא ולמיבני אמת הריחים ולמיבני אוריא, פי׳ אורוות סוסים. רבא שרא לסרוקי סוסיא ולמיבני אקרפיטא ואיצטבא. רבא שרא למשקל דמא, תניא נמי הכי, מקיזין דם לבהמה ואין מונעין רפואה לבהמה בחולו של מועד. רבא שרא לכסכוסי קירמי. ופירשו, כיסכוס מעשה הדיוט הוא. פי׳ בסוף הזהב אמרי׳ ר׳ יהודה שרא לכסכוסי קירמי, ופירשו הגאונים, א) תרטיב (ר׳) אמתענה ותליינהא. אמר רב חסדא קיטורא בידא אסיר, מעשה אומן הוא, במס׳ יום טוב פרק ב׳. אמר רבא, מאן דתקיל תיקלא, ב) פי׳ אצלח וגה אלארץ וגעלהא מעתדאל. אי שקיל ויהיב מוליא במוליא ונצא בנצא, העפר הרך נותן ברך והקשה בקשה, אדעתא דבי דרי עביד ושרי. פי׳ מוליא בנציא, הרך בקשה, אדעתא דארעא ואסיר. וכן מאן דזכי זיכיא, פי׳ מסקל ומנקה הקרקע. שקיל רברבי, פי׳ העצים הגדולים נוטל ומניח הקיסמין קטנים, אדעתא דציבי ושרי. שקיל רברבי וזוטרי, אדעתא דארעא עביד ואסיר. וכן מאן דפתח מיא בארעיה, דעיילי מהאי גיסא ודנפקי מהאי גיסא, אדעתא למיצד כוורי הוא ושרי, מחד גיסא, אסיר. וכן מאן דפשח דיקלא, מחד גיסא אדעתא דחיותא שרי, מהאי גיסא ומהאי גיסא, אדעתא דדיקלא ואסיר. והני תוחלני, שרי למגזרינהו, מימציניהו אסיר. בחגיגה בפרק אין דורשין אר׳ שם משל אי משכחת תוחלא אכול כו׳, והם התמרים הרכים, הנקראים בטיית שוראך רטב. והדקל אשר בו אלו התמרים עליו דיבר בכאן, והתיר לחותכם מן הדקל ולא התיר לדורכם בגרתק שלהן, לעשותן כמו אלו הנקראים בטיית אל לוג. ורב פפא התיר את זאת מפני שמתליעין. רב פפא אמר כיון דמתלען כפרקמטיא האבד דמי ושרי. ואמר רבא פרקמטיא כל שהוא אסור. אמר ר׳ אסי בר׳ אבין ובדבר האבד מותר. רבינא הוה ליה עיסקא דהוה מזדבנא בשיתא אלפי, שהייה לבתר מועדא וזבניה בי״ב אלפי. רבינא הוה מסיק זוזי בבני אקרא דשנ[ואתא], אתא לקמיה דרב אשי, א״ל, כיון דהאידנא משכחת להו וביומי אחריני לא משכחת להו, כפרקמטיא האבד דמי ושרי.

עין משפט
נר מצוה

צב א מיי׳ פ״ח מהל׳ י״ט הלכה טו סמג לאוין עה טוש״ע א״ח סי׳ תקמ סעיף ח:
צג ב מיי׳ שם טוש״ע א״ח סי׳ תקלו ס״ב:
צד ג טוש״ע א״ח סי׳ תקמ סעיף ה:
צה ד מיי׳ שם הלכה ו טוש״ע שם סעיף ו:
צו ה מיי׳ שם הלכה טו טוש״ע א״ח סי׳ תקלו סעיף ג:
צז ו מיי׳ שם הלכה יד טוש״ע א״ח סי׳ תקמא סעיף ג:
ז [מיי׳ שם טוש״ע שם]:
צח ח מיי׳ שם פ״ח הלכה יב ופ״ג מהל׳ זכיה ומתנה הל׳ ד עד הלכה ט טוש״ע א״ח סי׳ תקלז סעיף ט וטור ש״ע ח״מ סי׳ רעה סעיף יז יח יט כ:
צט ט [מיי׳ שם] טוש״ע א״ח שם סעיף י:
ק י [מיי׳ שם] טוש״ע שם ס״ח:
קא כ [מיי׳ שם] טוש״ע שם סעיף יא:
קב ל טוש״ע שם סי׳ תקלג סעיף ג:
קג מ נ ס מיי׳ פ״ז שם הלכה כב טוש״ע שם סי׳ תקלט סעיף א:

לעזי רש״י

מניטור״ה [מנידור״א]. איבוס.
קובילי״ר. לכבס. לנקות.
פרונצי״א [פרונצייי״ר]. לקפל (כפלים בשפת הבגד לנוי).
אושטלי״ר (בתוס׳) [אישטרילייי״ר]. לסרק במסרק.
אנפשיי״ר (בתוס׳) אינפישי״ר. לעמלן.

מסורת הש״ס

א) [נ״ל רב וכ״ה ברא״ש וכערוך ערך אקרפטא], ב) [עי׳ ביצה כג.], ג) [בב״י סי׳ תקמא העתיקו טעם הגמ׳ קטורי כי ידיע״ש], ד) ב״ב נד., ה) [לקמן יא.], ו) [עי׳ ב״מ עג:], ז) [דקים כקרים בילה. ערוך], ח) [ועי׳ תוס׳ ב״ב נד. ד״ה מוליא],

הגהות הב״ח

(א) אמר רבא מאן דמתקיל תיקלא אדעתא. נ״ב כן היא גירסת רש״י ונימוקי יוסף ופירוש מסקל השדה: (ב) שם ונצא בנצא אדעתא דארעא שקל מוליא ושדא בנצא אדעתא דבי דרי כו׳ כצ״ל: (ג) רש״י ד״ה או גלא כו׳ שאינו משגיח באיזה מקום. נ״ב פירוש דרכו של חורש אינו אלא לרפויי הארעא עי׳ לעיל דף ג ע״ב: (ד) ד״ה אדעתא דארעא דלהכי כו׳ אסור מה״ד דפתח מיא לארעיה שעושין חור והמים יוצאין מן הגומא: (ה) תוס׳ ד״ה למישקל כו׳ פי׳ בתוספות כו׳ לתקן ברזלים דכיון דהקרקע קשה ומתקלקל: (ו) ד״ה ואין מונעין רפואה מבהמה נראה דברפואה דבהמה: (ז) בא״ד ובין קרצוף שרי אפילו בי״ט כדאיתא: (ח) ד״ה קיטורי כו׳ ולא בידי בדל״ת. נ״ב פירוש דיש גורסין בידי בדל״ת ופי׳ לעשות קשרי בית ידים אסור מפני שעושה מעשה אומן וכך היא גירסת הרמב״ם: (ט) ד״ה מוליא כו׳ אדעתא דארעא שקל מוליא ושדי בנצא אדעתא דבי דרי וכן גרס ר״ג ור״א גרס בהיפך כו׳ בגלא אדעתא דבי דרי מוליא בגלא אדעתא דארעא משמע שיותר כו׳ כצ״ל: (י) ד״ה פרקמטיא כו׳ בקביעות ומילוף נראה דלא חשיב פרקמטיא:

גליון הש״ס

תוס׳ ד״ה ואין מונעין וכו׳ אין נ״ל דהא קי״ל. עיין ברא״ש דהגירסא הכא רב. ולפ״ז לק״מ דרב לשיטתיה דס״ל דבר שאין מתכוין אסור. ואסור קרצוף בי״ט:

הגהות הגר״א

[א] תוס׳ ד״ה מוליא במוליא כו׳ וכן גרס ר״ג ורב אלפס משמע שיותר קרקע זה צריך לחרוש כו׳ ושמא לפי שהיו דשין כו׳ וי״מ כדי לעשות דיר כו׳ ורש״י גרים בהיפך מוליא במוליא וגלא בגלא אדעתא דארעא מוליא בגלא אדעתא דבי דרי כצ״ל:

מוסף רש״י

קיטורי בירי. שעושין לבתי שוקיים ולבתי ידים של חלוקי הנשים שמקמטין אותן על עץ חלק או על אגודה של קשים וקורין אורפולי״ר, וקטורי לשון קשר (ביצה כג. ושם: בידי). מאן דמתקיל ארעא. מסיר המכשולות ומשוה פני הקרקע שתהא חלקה ולא תכשל המחרישה ומשכר (רשב״ם ב״ב נד.). אדעתא דבי דרי. גורן לדוש שם תבואה (שם). אדעתא דארעא. שתהא נוחה לחרוש (שם). מוליא. גבשושית (ב״מ קט) תל (רשב״ם ב״ב נד.). בנצא. גומא (שם). מוליא במוליא. התל הרחיב במקומו והשפילו ונתן מגבהו סביבותו לנדדין שלא יהא זקוף כל כך, וכן בנצא בנצא. שפתי הגומא השפיל וגירר למטעיתה ועשית הגומא חלקה, הרי הגומות לבד והתלים לבד והרי יש כאן מקומות מקומות חלוקים כל אחד לבדו (שם). אדעתא דבי דרי. דלאי הוא למבוט חטים ולא לחרישה (שם). שקל מוליא ושדא בנצא אדעתא דארעא. לקח התל והשליך בגומא כמגלא שהשוה כל הקרקע, איכא למימר לחרוש עשה שלא תתעכב המחרישה (שם). דזכי זיכי. מכבד ומטהר את השדה מקיסמים ועשבים רעים (שם). אדעתא דציבי. ללקט עלים לשרוף (שם). שקל דרברבי וזוטרי. איכא למימר אדעתא דארעא, אבל שבק אטרי ליכא למימר אלא אדעתא דציבי למוד, דגדולים הראוין לשריפה מלקט (שם). דפתח מיא לארעיה. מיכמוי בשדה (שם). [המשך בעמוד הבא].

א) לפי הנראה [illegible] ב) [illegible] ג) [illegible] ופי׳ דקל את פני הארץ כי יעשה עפר.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com